

İŞÇİNİN SESİ ÇEK-AL

Bütün ülkelerin proleterleri birleşin!
Karkerên hemû welatan yekbin!

Demokrasi için tek yol devrim!
Yıl:11, Sayı:272, 3 Aralık 1984

İŞÇİNİN SESİ'NDE KRİZ OLMAZ

R. Yürükoğlu

A. Almanya örgütünün bir bölümünde ortaya çıkan parti yıkıcılığı, partinin yeni çözümlerine karşı disiplinsiz bir karşı çıkış değil, bir süredir yürüyen başkalaşmanın patlamasıdır

Bir süredir Almanya örgütünün bir bölümünde, daha doğrusu azınlık bir bölümünde, her türlü disiplin ve yoldaşlık dışı eylemlerin eşlik ettiği bir fraksiyon hareketi gelişti. Bunun, parti yönetimine yansımayan bir öncesinin olduğu, olayın gelişiminden rahatça anlaşılabilir.

Söylediğimizin doğruluğunu anlayabilmek için olguların bazılarına göz atmak yeterlidir:

1. Vural Demir'in Üst Büro'ya sunduğu "Notlar"da, Almanya'da yer alan olaylara neden olacak, bir parti içinde durulamayacak denli derin siyasal ayrılıklar yoktur.

2. "Notlar"da günün temel sorusu olan "Türkiye'de devlet bugün faşist midir?" sorusuna açık bir ters yanıt yoktur.

3. Partiyeye başıbozuk biçimde dayatmaya kalktıkları tartışma içinde konuların kayması, sürekli platform değişmesi ve sık sık "kafamda sorular var" denmesi, faşizm konusunda henüz genellemelere varılmadığını anlatır.

10 Eylül konuşmasının ardından yapılan ÜB ve EK toplantılarında Vural Demir, Türkiye'de devlet faşist değildir

diyordu. Bu birinci platform, "Notlar"da, "çözülme süreci bugün iyice ilerlemiş ve sonuna gelmiştir" gibi, ne anlama geldiği belirsiz, tam anlamıyla ortacı bir tutum aldı. Bu ikinci platformdur. *İşçinin Sesi Nereye Gidiyor?* adlı ibret belgesinde ise bugün Türkiye'de faşizm vardır diyor. Bu da üçüncü platform.

4. "Notlar"da ve öteki yazılarda tutarlı ve ısrarlı tek bir yan vardır, yanlış yakalama çabası.

5. "Tartışma" faşizm konusunda detay bir farklılaşmayla başladı. Birkaç hafta içinde hangi konulara ve tutumlara açıldığını hep birlikte hayretle izledik. Söylenen gerçek dışı şeyler ve tahrifatlar bir yana, bu konular hiçbir zaman organlara getirilip orada ciddi olarak tartışılmadı.

6. Parti yıkıcılığı girişimi yine tam özveri taarruzunda patladı. Özveri taarruzunun sapı samanı ayırmada ne denli önemli bir dönem olduğunu tüm partililer iyi bilir. Gözü başka yana bakmaya başlayanlar için özveri taarruzu atlatılır dönem değildir.

7. Partimizin genel forumu öncesinde çıktı.

8. Birşey daha biliyoruz: Daha önceden, çeşitli yollardan parti üst yönetimine güveni yokedilmemiş bir partili gurubu bir gün içinde böyle yıkıcı bir konuma geçemez. Örgütüne karşı bir gün içinde "bunlar burjuvalardır, bunlar bürokratlardır," gibi sözlerle çıkabilmek için bunun bir ön sürecinin yaşanması gerekir.

Bunları alt alta koyup düşününce şu sonuca varmak hiç zor değil: Bu olay

kendiliğinden bir gelişme değil, uzun zamandır yürüyen başkalaşmanın dışı vuruluşudur. Vural Demir'in artık dünyada kendisine yeni ve "daha geniş" bir yer arayışının sonucudur.

Vural Demir son zamanlarda sık sık yanında duranları kastederek, "benim kimseye verilmiş bir sözüm yok, kimse beni bağlamaz" diyor. Hayır. Bağlar. Hem o da onları bağlar. Yanındakiler arasında çok değişik niyetler olduğu açık. Fakat madem ki onların başına geçmiştir, onların her yaptığından ve yapacaklarından, nasıl bir siyaset yürüteceklerinden, onların geleceğinden sorumludur.

Almanya örgütünün bir bölümünde ortaya çıkan tutumun parti yıkıcılığı olduğu anlaşılır anlaşılmaz partimiz derhal tek bir belgi, tek bir istemle çıktı: *Tartışma yazılı metinler üzerinde olmalıdır.* Vural D. kiminle, hangi partiliyle yatay ilişkiye geçtiyse tek bir istem bir ateş çemberi gibi çevresini kuşattı. "Görüşlerini yazılı getir." Ortacı oportünizmin ne denli yanar döner, ne denli değişken ve adamına göre olduğunu bildiğimizden, onu reddedemeyeceği yazılı yanıtlara bağlamak gerekiyordu.

"Yazılı olacak" istemi onu kuşatınca tutabileceği iki yol kalıyordu. Ya, "tartışmayı", parti yıkıcılığını "Notlar" çevresinde sürdürecekti. O zaman olayın yapaylığı ve altında yatan kariyerizm hiç gizlenemez olacaktı. "Notlar"daki konular parti birliğini bozmaya gerekçe olabilecek şeyler değildi. Ya da hızla faşizm konusundaki tutumunu değiştirecek ve sıra sıra yeni ve "daha temel"

konuları getirmek zorunda kalacaktı. O zaman da, bunun geçmişi olan bilinçli bir fraksiyon hareketi olduğu kanıtlanmış olacaktı. Öyle de oldu! Birdenbire neler ortalığa döküldü.

Böylece bu olay, kişisel hırslara "teorik gerekçe" eyleminin, Türkiye devrimci hareketinde çok yaygın olan bu küçük burjuvalığın son ve en hızlı (birkaç haftada oldu) örneklerinden birisini yarattı.

Bir örgütün yapısı ya da işleyişi nasıldır ki hiçbir dayanağı olmayan "teorik" çıkıştan, yapı bu denli hızla çığnenediliyor?

Bu, bir günde buraya gelebilecek bir olay değildir. Bu uzun zamandır gelişmekte olan başkalaşmanın patlamasıdır. Bilinçli bir klik çalışması mıdır, orasıyla ilgilenmiyorum bile. Bir başkalık ve başkalığın patlaması. Fazla ilgilendirmiyorum ama bilinçli bir destek kazanma çalışması da olmuş. Gelen enformasyonlardan şu açık ki, dolambaçlı konuşmalarla ufak bir gurup içinde ÜB'nin, merkez yönetiminin otoritesi yokedilbilmiş. Fakat yaşam öyle getirdi ki, 10 Eylül konuşmasıyla Vural D. bir ayağı havada erken yakalandı. Ve erken davrandı. İyi oldu.

Parti yönetimine sevgi, saygı, güven yitirilince zaten orada durulamaz. Hele özveri taarruzuna katkı hiç çıkmaz. Böyle olunca da örgüt görevi yerine getirilmediği için açık düşüleceğinden, özveri taarruzunda kazan kaldırmak bir zorunluluktur.

Ne var ki bu gelişmelerin sonunda Vural D., özellikle sınıf-parti-devrim anlayışında Marksizmi bıraktı, gitti.

sarkı yeni solist diyoruz.

9. Vural D.'yi partiden uzaklaştırmaya götüren temel tutum ise şu oldu: ÜB, kendisine önce organlarda tartışalım, o alanı tüketelim, sonra birlikte ne yapmak gerektiğini düşünürüz dedğinde bu kişide sigortalar attı. "Ama örgütlere görüşlerimi duyuramayacağım o zaman. Organlarda beni boğacaksınız tartışmalarla! Azınlık nasıl çoğunluk haline gelecek?" Ne yapalım? Bu tüzükle kongreye gidilecek. Tüzüğü çiğneyerek yanına bir kaç insan daha kazanmaya çalıştı. O kadar. Ancak bu yöntemle doğru yaratılamaz. Tüm söyledikleri doğru olsun, bu yöntemlerle kazandıran "doğru" yine işe yaramaz. İyi niyetli bir durumla karşı karşıya değiliz. Bilerek işlenen parti suçu var.

Parti ağızdan tartışmayı bir de bu nedenle kesti. Son geldiği ÜB ve EK toplantılarında getirdiği yanlışlar, yaptığı çarpıtmalar tartışılmadı. Çünkü iyi niyetli bir tutum yok. Tartışma içinde en çürük noktaları anlıyor, başka şeyler getiriyor. Yanlış bulma çabası ise ısrarla sürüyor.

10. Tüzüğe uymayacağını söyleyen bir komünistin organından istifa etmesi gerekir, ama etmiyor, bu kararı almayı da partiye bırakıyor. Aslında kendi almış kararı, adımı koymayı partiye bırakıyor ve bunu da tabii malzeme olarak kullanacağını düşünüyor. "Beni tasfiye ettiler." Tasfiye varsa bundan sonra başlar. Buraya dek "tasfiye" yoktur. Yapılanlar karşısında alınan önlemler çok hafiftir. Önemli olan herkese partinin iyi niyetini göstermektir ki bundan yine parti kazanır.

Bu şekilde, tüzüğü, disiplini çiğneyen, partiyi yıkmak için "Yürükoğlu kliği" diye bildiriler çıkaran bir "İşçinin Sesi'ci" gurup var. Ne kadar bayat. Partinin her yanında yoldaşlar Mannheim bildirisini okuduklarında bunun partili dili olmadığını anladılar.

Parti yıkıcılığı vardır. *Parti yıkıcılığına parti platformları kapalıdır.*

Her bölünme arınma anlamını taşımaz. Her bölünmeden partiler güçlenerek çıkmazlar. Fakat partimiz bu olaydan örgütün iç gerçeği açısından güçlenerek çıkıyor. Bu bölünme değil, arınmadır.

E. Enerjinizi içe döndürmeyin

Olayların partiyi düşmanlığın boyutlarını açığa çıkardığı andan başlayarak parti bir tek soruya yanıt aradı: Örgüt olarak bu olaydan nasıl yararlanacağız?

İlk yapılması gereken, bu olaydan yararlanarak Almanya'da partili ile partisizin ayrışmasını sağlamaktır. İyice ayrışmalıydı, partiye güvenen. Ondan sonra bu durumu Almanya'da *İşçinin Sesi'*ne yavaş bir örgüt yaratabilmek için gerçek bir olanak olarak değerlendirilecektik.

İlk hedef büyük bir başarıyla, gün gün, saat saat yoldaşların kararlılığını, sabrını, partiyi bağlılığını sınaşa sınaşa gerçekleştirdi. Partiliyle partiye yaraşmayan ayrıştı. Almanya'da partinin çoğunluğu partisine daha sıkı sarıldı.

Şimdi, ikinci hedefi, Almanya örgütünün hâlâ partimizin sırtında taşıdığı bir örgüt olmaktan çıkıp, Avrupa'daki çalışmanın can damarı, ana kaldıracı yapma hedefini önümüze koymanın günü geldi.

Bu noktada tüm yoldaşlar birşeye çok dikkat etmelidirler: Bir süredir yaşanmış olaylar parti örgütlerini içe döndürmemelidir. Bize çok gerekli olan zamanı, enerjimizi boşa harcatmamalıdır. O zaman düşmanın tuzağına düşülür. *Sorunların ve konuların asıl olarak çözüleceği yer pratiktir.* Fikir olarak hangisi doğrudur ayırmeden insanlar için bu tartışma zaten başlamadan bitti. Konferans'tan bu yana gelen faşizm anlayışımızla yeni tezler birbirinin uzantısı oldu. Yepyeni şeyler söylemedik. Örgüt için bu sorun çoktan aşıldı. Şimdi kitabın asıl olarak ikinci kısmına geçiyoruz. Partimizi Türkiye çapında bir güç yapacak, parti içinde de her çeşit kariyerist ve fırsatçıya

parti birliğini bozmadan önce 10 kez düşünmeyi dayatacak olan, bu bölümde önümüze koyduğumuz görevleri yaşama geçirebilmemizdir. Orada her komiteye görevler var. Bu görevleri yerel koşullara indirmek gerekiyor.

Bu olayın parti örgütüne ve kadrolara zararı olmadığı, tersine ağırlıkların atan örgütün daha hızlı koşacağı açıktır. Olaylar *İşçinin Sesi'*ne zarar vermiştir ama bu zarar (a) partimizin kamuoyu önündeki prestijine verilmiş zarardır, (b) zaman kaybıdır, (c) mali zarardır. Pek çok düşünen insan şimdi, "*İşçinin Sesi* de böyleymiş" diyebilecektir. Önümüzdeki dönemde bu yargıyı, bunu hak edenler postalamak, partimizin niteliğini kamuoyuna daha iyi tanıtmak önde gelen görevlerimiz arasındadır.

Bunun ötesinde, kadro düzeyinde kararımız yoktur. Tam tersine bir çeşit *kart yenilemesi* oluyor. Böyle bir ülke, böyle bir devrimci hareket olduğumuz için biraz tansiyonlar yüksek ve heyecanlı oluyor, hepsi o kadar.

F. İşçinin Sesi'nde kriz olmaz

Neden devrimci hareket farklılıklarını düzgün bir çerçevede içinde tartışmıyor? Neden birdenbire yalanlar, iftiralar, düzeysiz suçlamalar ortalığı sarıveriyor?

Neden Türkiye devrimci hareketinde *Makyavelizm* bu denli yaygın? Neden, saçmasapan biçimde "ilke" düzeyine yükselttiğimiz şeyler için herşey mübah oluyor?

Neden amaca giden yolda her araç mübah?

Bu, hareketin genel sınıf karakterinin, burjuva ideolojisinin etkisinin boyutlarının en güzel göstergesidir. İşine gelmedikçe kural kabul etmeme, *meşruluğun kaynağını güçte görme*, zorun tarihteki rolünü karikatür gibi anlama!

Devrimci hareket 71'den öğrenmedi. 80'den de öğrenmediği ortada. Hiç olmazsa Avrupa'da. Tam birbirimizi en çok dinleme, ilkelerde savaş-devrimci kardeşlik görev iken. Fakat Türkiye'de, hele hapishanelerde hava bu değil. Geleceğin güvencesi de Türkiye'deki havadadır.

Türkiye devrimci hareketinin genel düzeyinin, ortaya çıkan bölünmelerde ve bölünmelerin izlediği yolda mutlaka rolü vardır. Bu tartışılmaya değmez demiyorum; ancak bu olayı tam olarak anlattığını sanmıyorum, çünkü bir de Türkiye örgütlerimiz var. Faşizmin ortadan kalktığını biz söylemeden önce Türkiye söyledi. Türkiye'den gelen yazı ve raporlarda faşizmin çözülmesi yalnızca örgütün kullandığı klişe olarak bir yere yapıyorlardı. Yazılanların tüm mantığı faşizmin kalktığını söylemek istiyordu.

Türkiye devrimci hareketinin ortamı olayın içinde geçtiği çerçevedir. Öte yandan partiliyen böyle değillerdi bu insanlar? Nedeni onun için başka bir yerde daha aramak gerekir. Her örgütte muhalafet olarak çıkanlar mutlaka yönetime tüzüğü çiğniyorsunuz derler. Bir kere bunu bize karşı gerçek bir silah olarak kullanamıyorlar. İkincisi ve asıl önemlisi partinin hattı doğrudur. Şurasında burasında eksikliğinin fazlasının olmaması olanaksızdır ama bugünün en doğrusudur. Mutlak doğru değil, bugünkü en doğru çerçevedir. Böyle olunca buna karşı çıkmak için başka motifler gerekir ve tüzüğü kılı kılına uygulayan ve ideolojik hattı da en doğru olan bir partiye karşı düzgün bir savaşım yürütmek çok güçtür. Bunları birlikte düşündüğümüzde herhalde en tam yanıtı vermiş oluruz. Biri genel toplumsal çerçeveyi veriyor, ötekiler de örgütün gerçekliği içinde yanıtlar veriyor. Bunların yanı sıra bir de en temel bir nedeni, Türkiye siyasal ortamının yaptığı keskin dönüşü, yeni biçimlenmeyi unutmamalıdır.

Parti disiplinine başkaldırı girişimi, Almanya örgütü içinde bile fazla ciddi bir sorun değildir. Bu olayın partimizin bütünü için önemi başka bir yerdedir. Tam da kadro hareketliliği, "operasyon

mantığı" üstüne yazdıklarımızın mürekkebi kurumadan ortaya çıkan bu olay, bir süredir gözlemekte olduğumuz ama düzeltmek için kongreyi beklediğimiz örgütsel eksiklerimizi ve eskiyen yanlarımızı daha iyi açık etmiştir. Bu olaydan parti bütünüün çıkaracağı dersler vardır. Tüm parti, EK öncülüğünde ve aracılığıyla bu dersler üzerinde duracak, tartışacak ve kongreye birlikte girecek yeni çalışma döneminin örgütsel alt yapısını yeniden biçimlendirecektir.

Bugünkü yönetim örgütlenmesi içeriği ve modeliyle 1979-1980'in ürünü, o koşulların gereksinimine vanıttı. Bu içerik ve biçim bugünkü gereksinimleri karşılamakta giderek güçsüz kalmaktadır.

— Kadronun bir bölümü, partinin genel gelişmesinin gerisinde kalmıştır.

— En zor koşullar altında parlak sınav vererek süzülen yoldaşları yönetim aygıtına emmeye bu şema içinde çok az olanak vardır.

— Bugünün fiili örgütsel ve teorik görevleri, çıkış dönemimizle kıyaslanmayacak denli karmaşıklaşmış ve derinleşmiştir. Bu yükün daha iyi ve modern bir işbölümü içinde yeniden dağıtımı gerekmektedir.

— Parti, üyeleri açısından yoldaşça güvenle ayakta durur, örgütü açısından örgütsel güvensizliğe dayanır. Oysa partimizde, ilk çıkış döneminin "ufak kadro" etkilerinin sürmesiyle örgütleri denetimde eksiklik, fazla güven, boş bırakma vardır. Yeni bir şema, yeni bir çalışma biçimi gerekiyor.

— Özellikle Avrupa'da parti üyeliği standardı düşüktür.

Yoldaşlar, bu olayın tüm mantığı aslında tek bir temel soru soruyor: *Nasıl bir parti istiyoruz?* Ve Lenin'in doğruluğunu bir kez daha kendi deneyimimizde görüyoruz. Önümüzdeki dönemde uygun olarak bu konuyla ilgileneceğiz.

Nasıl bir parti? Kolay parti üyeliği, çok kafa, farklı platformların "barış" (kavga) içinde yan yana yaşaması mı? Profesyonel devrimciler örgütü, üyeliğin en büyük onur olduğu demir disiplinli monolitik parti, yığınsal üyelik yerine viyansal etkinlik mi?

Bizler seçimimizi ikincisinden yana yapmışız. Mutlaka ve mutlaka parti üyeliği en yüksek onur olmalıdır. Kapıyı çalan girmemelidir. Mutlaka bunun önüne geçmek gerekiyor. Yoksa, nerede kaldı öncü müfreze? Kim bizimle çalışmak istiyorsa o kadar iş var ki, gelsin çalışsın ama parti üyeliği başka.

Kesinlikle vardığımız noktadan başlamak zorundayız. Bu olay hele iyice damlattı. Malzeme böyle diyorlar. Ne var ki, parti normlarını da düşüremeyiz. Lenin'in dediği gibi bir parti. Yaşam da gösteriyor ki Lenin doğru. Öyleyse onun dediklerini daha dikkatli yapmak zorundayız. Toplum çapında siyasal etkinliği olan örgüt istiyoruz. Bir sekt istemiyoruz. Siyasal partinin tanımında ülke çapında örgütlenmişlik vardır. Herkes unutuyor, beş kişi bir araya geldi mi siyasal parti oluyor. Yok, *siyasal parti demek, ülke çapında örgütlülük demektir...* O zaman ne yapmamız gerekiyor?

Toplumun düzeyini bir anda yükseltmeyeceğimize, öte yanda ideolojimizi bırakıp şeflik taslayamayacağımıza, aradaki uçurumu birkaç 10 yılda kapataamayacağımıza göre yığınsal çapta yapılacak bir tek şey vardır. Gerçekten Lenin'in dediği gibi bir profesyonel devrimciler partisi, en geniş yığın etkisi için kafa sayısının yerine başka araçlar.

İşin bir anlamda ters bir mantığı var. İnsan sanki Türkiye'de parti üyeliği standardını daha yüksek tutmak gerekir gibi geliyor. Orası Türkiye. Avrupa'da ise daha geniş davranılabilir sanılıyor. Burjuva demokrasileri, rahat bir ortam, terör çok gerilerde duruyor. Oysa hiç de öyle değil. Eğer Avrupa'daki partililer Türkiye toplumunun bir parçası olarak, Türkiye'ye gitmek üzere, Türkiye koşullarına göre kurulmuş merkezîyetçi bir partinin üyeleri olarak, Türkiye devrimi için çalışıyor olmasalar doğru. Fakat bu *Türkiye Komünist Partisi*. Türkiye'ye

göre örgütlenmiş. Dolayısıyla partinin örgütlenme biçimiyle, merkeziliğiyle, Avrupa'nın demokratik ortamı çelişiyor. Avrupa'da yaşayan partili, bu parti içi koşulları kaldıramıyor. Parti, Avrupa'da başka, Türkiye'de başka tüzükle, normla çalışamayacağına göre bu çelişki (ki Almanya'daki olayların derinliklerinde de bu çelişki yatmaktadır) bizden ne istiyor? Avrupa'da parti standartlarını daha sıkı korumayı istiyor. Türkiye'de bu görevi bir yere dek toplumun kendisi yerine getiriyor. Orada partiye girenle, Avrupa'da partiye giren arasında genel olarak söylüyorum, inanç-kararlılık-disiplin açısından büyük fark vardır.

Demek ki, Avrupa'da parti üyeliği ölçütlerini daha titizlikle gözeceğiz. Fakat o zaman da bu ölçütlere uyan insan sayısı azalıyor. Evet, ödün vermeyeceğiz. Parti üyesi olabilecekler üye olacak. Yoksa bu çeşit ihanetlerle belirli aralarla karşılaşmak kaçınılmazdır. Avrupa'da Avrupalı komünist değil, Türkiye koşullarına uyan komünist, üye olmalı. *İşçinin Sesi'*nin görüşlerini benimsiyorum diyen çok sayıda iyi niyetli devrimci, komünist için çalışacak çok yer, yapılacak çok iş var. Demekler, işçi birlikleri, sendikalar, fabrikalar, okullar vs (Parti üyesi olmadım diye gönüllü kırılıp gidiyorsa, Türkiye koşullarının istediği komünist olabilecek biri değildir zaten.) Ve yığın örgütlerinde çok daha esnek, çok daha geniş, demokratik bir çalışma, "hareket" tarzı çalışma.

Parti yıkıcısı gurup, "*İşçinin Sesi'*nin çözülmesi"nden, tıkanmasından, krizinden söz ediyor.

O devrimci çizginin yaratılmasında hiçbir katkısı olmayanların, onu yaratan ve geliştiren kadrolara karşı bunları kanıtlama çabası, *İşçinin Sesi'*ne gönül vermiş her militan tarafından ibretle izlenecektir. Bu bir yana, somut pratik, kuruntuyla gerçek arasındaki uçurumu ne güzel ortaya seriyor. Partinin devrimci hattını kavrayan ve o doğrultuda enerjilerini yoğunlaştıran komünistler tüm Avrupa'da gurur verici çalışmalar yürütüyorlar. Hamburg'da ve Fransa'da yoldaşlarımız kısa süre içinde ikişer greve öncülük ettiler. Hele Paris'teki son grevin tüm Avrupa çapındaki sonuçları, inançlı ve nitelikli bir kadronun neler yapabileceğini gösterdi. Londra'da yoldaşlarımız son olarak İngiltere'de yaşayan Türkiyeli nüfusun %4 kadarını saatler süren 10 millik bir yürüyüşe çıkardılar. Şimdi sormak gerekir, tıkanan kim?

Bu gurubun getireceği ideolojik-siyasal konuların neler olacağını kestirmek zor değil ama somut olarak neler taşıyacağını bilmiyoruz. Hiçbirisi organına böyle konuları tutarlı görüşler olarak getirmedir. Bilmediğimiz için doğru şeyler de söyleyebileceklerini hiç olmazsa soyut olarak kabul etmek gerekir. Partili tutumunu bir anda yere tükürür gibi bırakanların doğru şeyleri (tek tek bile olsa) bulabileceklerini düşünmek çok zor ama olabilir. O zaman, söyledikleri arasından doğruları süzüp alırız ve örgütümüzün gelişmesi için değerlendiririz. Fakat, partimizi bu denli kolay yıkmaya kalkışanları özleştirisiz aramıza almamız.

Her siyasal partiyi olduğu gibi partimizi de bırakan insanlar baştan beri oldu, bundan sonra da olacaktır. Bunlar olağandır, yaprak dökümünü, yenilenmeyi anlatır. Hele toplumsal ve siyasal yaşamın keskin dönemlerinde böylelerinin sayısı artar. Bu bir yanı sıra da döneme uygun, dönemin görevlerini kavramış kadroların öne gelmesi anlamını taşır. Fakat bunların hiçbirisi *İşçinin Sesi'*nde kriz olduğunu anlatmaz. *İşçinin Sesi'*nin devrimci çizgisinde kriz olmaz!

Partimizden devrimci çizgisinde kriz olmaz çünkü *İşçinin Sesi* "kendinden kaynaklanan", "kendine özgü", "özel bir devrimci çizgi" yaratmıyor. Onun devrimci çizgisi denilen, yaşamın getirdiği değişik ortamları yakından izlemek ve her yeni ortamda işçi sınıfının devrimci çıkarlarını ortaya koymaktır.